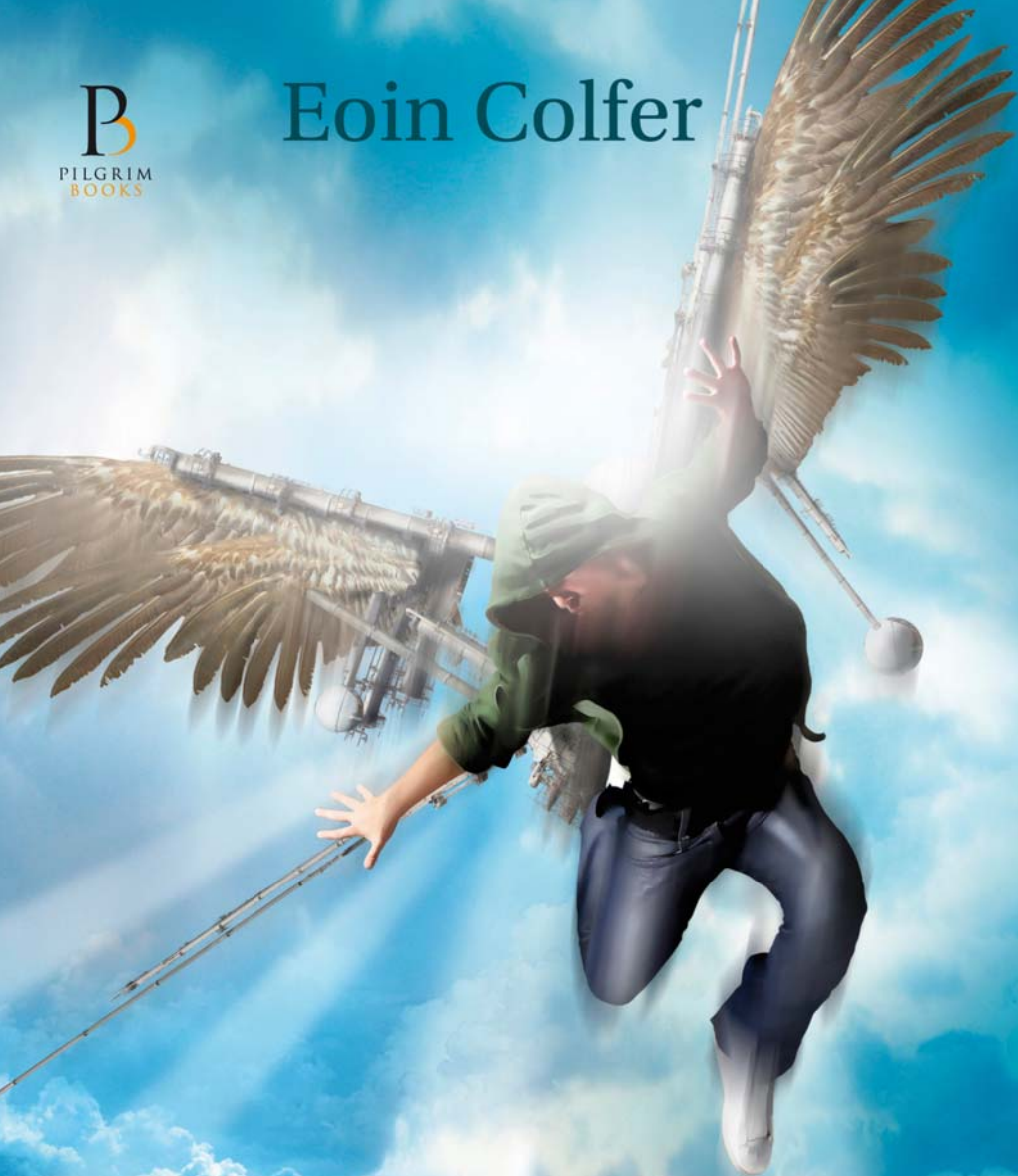

B
PILGRIM
BOOKS

Eoin Colfer

AIRMAN

Taevas sündinud poiss

EOIN COLFER

AIRMAN

TAEVAS SÜNDINUD POISS

B

PILGRIM
BOOKS

Originaali tiitel:

Airman

© Eoin Colfer, 2008

Published by Penguin Group

Tõlkija Joonas Orav

Toimetaja Terje Metsavas

Esikaane illustratsioon: Lauri Tuulik

Küljendus ja korrektuur: Ivi Piibeleht

Kasutatud Steve Stone'i kujunduselemente originaalteosest

© Kirjastus Pilgrim, Tiina Ristimets, 2009

ISBN 978-9985-9978-2-6

Tallinna Raamatutrükikoda

WWW.PILGRIMBOOKS.EE

Declan Dempsey'le

SISUKORD

Proloog	9
I osa. BROEKHART	31
Printsess ja piraat	33
La Brosse	61
Isabella	79
Reetmine ja vandenõu	108
II osa. FINN	143
Little Saltee	145
Wynteri juures	154
Kuradihark	184
Conor Finn	200
Valgus tunneli lõpus	225
Õnnetu neljateistkümnes	232
Kroon kuningannale	263

III osa. TAEVAS SÜNDINUD	321
Ingel või kurat	323
Sõduri tagasitulek	356
Pead koos	375
Kodus	389
Maod rohus	400
Võrku mässitud	419
Õhust raskem	459
Aeg lahus	519

PROLOOG

Conor Broekhart oli sündinud lendama või, täpsemalt öeldes, sündinud lennates. Kuigi Broekharti kohta käivat legendi ümbritseb hulk fantastilisi ja väljamõeldud lugusid, on nendest ehk kõige raskem uskuda tema esimest lendu 1878. aasta suvel, kui sel sündmusel poleks olnud tuhandeid pealtnägijaid. Tegelikult on tema imepärast sündi kuumaõhupalis kajastanud ka ajaleheartikkel, mis ilmus Prantsusmaa väljaandes *Le Petit Journal* ning mida on praegugi võimalik Prantsusmaa rahvusraamatukogus väikese tasu eest lugeda.

Artikli kohale on lisatud nüüd küll juba üpris kulunud must-valge foto. Pilt on oma aja kohta hämmastavalt terav ning hetke on tabanud üks ajakirjanik, kes juhtus sel ajal Trocadéro aedades aega veetma.

Pildil võib hõlpsalt ära tunda kapten Declan Broekharti ja tema naise Catherine'i. Mees näeb oma karminpunases ja kuldses Saltee Täpsusküttide vormirõivastuses väga nägus välja ning tema naine on küll kergelt vapustatud, kuid naerul

näoga. Ja seal, isa turvalises käevangus, lebabki pisike Conor. Lapse pead katab juba Broekhartidele omane blond juukse-pahmakas ning ta on pärinud ka ema kõrge lauba. Poiss pole veel kümmet minutitki vana, kuid tänu mingile valgusemän-gule või fotograafi eksimusele jääb pildist mulje, nagu oleks Conori pilk pingsalt keskendunud tema ümber toimuvale. See on muidugi võimatu, aga kui see tõepoolest nii oluks, saanuks vastsündinud Conori esimeseks vaatepildiks pilvitu Prantsusmaa taevas, mis poisi pea kohal mööda tuhises. Pole siis ime, et temast kasvas selline uskumatu inimene.

PARIIS, 1878. AASTA SUVI

Selle aasta maailmanäitus oli kõigi aegade suurejoonelisim ning igast maailma nurgast oli kohale tulnud üle tuhan-de inimese, kes kõik soovisid ülejäänud ilmale oma leiutisi näidata.

Kapten Declan Broekhart oli Saltee saartelt Prantsusmaale saabunud kuninga nõudmisel. Catherine oli mehega vaba-tahtlikult kaasa läinud, kuna naine oli teadlane ning igatses näha palju kiidetud Galerie des Machines¹, kuhu olid üles pandud kõikvõimalikud leiutised, mis töötasid tulevikku paremaks muuta. Kuningas Nicholas oli nad saatnud Pariisi eesmärgiga uurida, kas Saltee müüri kaitseks oleks võimalik kasutada ka õhupallidiviisi.

---

¹ Galerie des Machines – Masinate Galerii (pr. k). – *Siin ja edaspidi tõlkija märkused.*

Reisi kolmandal päeval sõitis paar kaarikuga Avenue de l'Opèrale, et vaadata Trocadèro aedades pealt Prantsusmaa aeronautikaosakonna korraldatud õhupallidemonstratsiooni.

„Kas sa tunned seda?” küsis Catherine. Ta võttis abikaasa käe ja asetas selle oma kõhule. „Meie poeg tahab juba välja pääseda. Ta igatseb kõiki neid imesid oma silmaga näha.”

Declan naeris. „Meie poeg või tütar peab veel veidi ootama. Maailm ei kao kuue nädalaga kuhugi.”

Kui Broekhartid Trocadèro aedadesse jõudsid, leidsid nad aeronautide eskaadri Vabadussamba juurest. Õigemini küll oli tegemist ainult kuju peaga. Valminuna plaaniti Vabadussammast pakkuda Ameerika Ühendriikidele, kuid hetkel oli võimalik imetleda kõigest kuju pead. Pea hiiglaslik vasest raamistik kõrgus ülejäänud väljapanekute kohal ning oli hämmastav ette kujutada, kui hiiglaslik see kuju kord tuleb, kui ta viimaks New Yorgi sadamasse püsti pannakse.

Aeronautide eskaader oli vabale muruplatsile valmis seadnud uhke dirižaabli ning mehed olid rahva eemale hoidmiseks selle viisakalt sametkõiega eraldanud. Declan Broekhart lähenes dirižaabli juures valves olevale sõdurile ja ulatas mehele kirja Saltee saartel viibivalt Prantsusmaa suursaadikult. Mõne minuti pärast ühines nendega ka eskaadri kapten, Victor Vigny.

Vigny oli nõtkete kehaehituse ja päevitunud jumega. Mehel oli kongus nina ja tema peas turritas pahmakas süsimusti juukseid, mis meenutasid aiapõõsast.

„*Bonjour*¹, kapten Broekhart,” tervitas ta, eemaldades ühe oma valgetest kinnastest, ja raputas soojalt Saltee ohvitseri kätt. „Me oleme teid oodanud.” Prantslane kummardas sügavalt. „Ja see daam siin peab järelikult olema proua Broekhart.” Vigny kontrollis segadust teeseldes oma kirja. „Aga, *madame*², siin ei ole kuskil öeldud, et olete nõnda veetlev.”

Prantslase naeratus oli nii võluv, et Broekhartid ei võinud mehele seda väikest nalja pahaks panna.

„Nõndaks, kapten,” ütles Vigny kätt dramaatiliselt välja sirutades, et oma õhupalli esitleda. „Teie ees on *Le Soleil*³. Mida te temast arvate?”

Dirižabel oli kahtlemata suurepärane. Nahaga kaetud reisijatekorvi kohal õõtsus tasa piklik õhupall. Declan Broekhart ei olnud aga huvitatud masina kaunistustest, vaid kasutuskõlblikkusest.

„Oluliselt teravama ninaga kui teised õhumasinad, mida näinud olen,” märkis ta.

„*Aérodynamique*⁴,” parandas Vigny. „Ta kulgeb üle taeva sujuvalt nagu tema nimekaim.”

Catherine lasi abikaasa käsivarrest lahti.

„Puuvilla ja siidi segu,” lausus naine kaela õieli ajades, et õhupalli lähemalt uurida. „Ning korv on kinnitatud

---

¹ *bonjour* – tere (pr. k)

² *madame* – proua (pr. k)

³ *le Soleil* – päike (pr. k)

⁴ *aérodynamique* – aerodünaamiline (pr. k)

paariskruvidega. Väga kena kaadervärk. Kui kiiresti ta ka lendab?”

Vigny oli üllatunud, et kuulis selliseid tehnilisi märkusi naise käest, kuid varjas oma vapustust paari kiire silmapilgutusega ning vastas küsijale sujuvalt.

„Kümme miili tunnis. Jumala ja pärituule abiga.”

Catherine tõmbas nahkse ümbriskesta nurga veidi eemale, tuues selle alt nähtavale vitstest punutud korvi.

„Pajupuust vitsad,” lausus naine. „Need tagavad kindlasti suurepärase vetruvuse.”

Vigny oli vaimustuses. „Jah. *Absolument*¹. See korv peab taevas vastu vähemalt viissada tundi. Prantsuse korvid on maailma parimad.”

„*Très bien*²,” lausus Catherine.

Naine tõstis oma alusseelikud õhku ja ronis puidust astmeid mööda korvi, näidates kaheksa kuud raseda naise kohta üles hämmastavalt suurt väledust. Mõlemad mehed astusid otsekohe protesti märgiks sammu ettepoole, kuid Catherine ei andnud neile võimalust suudki avada.

„Ma julgen öelda, et tean aeronautikast rohkem kui kumbki teist kahest. Ning ma ei tahaks tõesti uskuda, et ületasin Keldi mere ainult selleks, et seista keset lagendikku samal ajal, kui mu abikaasa kogeb üht maailma imedest.”

---

¹ *absolument* – absoluutselt (pr. k)

² *très bien* – suurepärane (pr. k)

Catherine oli seda kõnet pidades täiesti rahulik, kuid ainult juhmart oleks naise tungiva hääletooni märkamata jätnud.

Declan ohkas. „Olgu siis, Catherine. Kui kapten Vigny seda lubab.”

Vigny ainsaks vastuseks oli prantslaslik õlakehitus, mis andis mõista: *Seda lubada? Ma tunnen kaasa inimesele, kes üritab seda naist takistada.*

Catherine naeratas.

„Olgu siis, asi on otsustatud. Kas me anname otsad?”

Le Soleil vabastas ankru veidi enne kella kolme pärastlõunal, tõustes kiiresti paarisaja jala kõrgusele.

„Me oleme taevas,” ohkas Catherine tugevasti abikaasa kätt pigistades.

Noorpaar vaatas üles õhupalli poole. Siid virvendas tuule käes ning säras päikesepaistes. Õhupalli pinnal voogasid kuldsed valguslained, mis mürisesid kui kaugel kõu.

Nende all paistsid Trocadèro aiad smaragdikarva järvedena, Vabadussamba pea kõrgus taeva poole nagu mõni mütooloogiline titaan.

Vigny lisas väikesele aurumootorile kütust juurde, saates propelleritesse võimsust lisaks. Õnneks juhtis tugev tuul mootorisuitsu korvist eemale.

„Muljetavaldav, *non*¹?“ hüüdis prantslane üle mootorimüra. „Kui mitme ühiku tellimist siis kaalute?“

Declan teeskles, et dirižaaabel ei avalda talle muljet. „Võib-olla mitte ühtegi. Ma ei tea, kas nendest pisikestest propelleritest oleks ka ookeanituule puhul mingit kasu.“

Vigny oli juba valmis vaidlema oma aurujõul töötava dirižaabli eeliste üle, kui taevas kõlas terav raksatus. See oli heli, mis mõlemale sõdurile liigagi tuttav.

„Püssilask,“ lausus Vigny otsivalt maapinna poole vaadates.

„Vintpüss,“ sõnas Declan Broekhart mornilt. Saltee Täpsusküttide kaptenina tundis mees seda heli hästi. „Pikamaarelv. Arvatavasti Sharps-marki püss. Näed, seal.“

Aedade lääneküljest tõusis taevasse pilv hallikassinist suitsu.

„Püssisuits,“ märkis Vigny. „Hakka või mõistatama, kes võis selle lasu sihtmärk olla.“

„Pole vaja mõistatada, *monsieur*²,“ ütles Catherine väriseval häälel. „Vaadake pea kohale. Õhupall ...“

Mõlemad mehed otsisid kuldsest säravalt kestalt rebendit. Mõlemad selle ka leidsid. Kuul oli sisenenud madalalt tüürpoordi suunast ning väljunud ülalt pakpoordist.

„Miks me juba surnud pole,“ imestas Declan.

„Kuulist ei piisanud, et vesinikku põlema panna,“ seletas Vigny. „Süütekuul oleks seda aga teinud.“

¹ *non* – kas pole? (pr. k)

² *monsieur* – härra (pr. k)

Catherine oli sügavalt vapustatud. Esimest korda oma lähikese elu jooksul tajus naine surma silme ees ning mitte ainult enda oma. Õhupalli korvi astudes oli ta asetanud ohtu ka sündimata lapse elu. Naine kattis kätega kõhu.

„Me peame laskuma. Kiiresti. Enne kui õhupall rebene-
ma hakkab.”

Järgnevate pingeliste minutite jooksul näitas Vigny oma oskusi aeronaudina. Mees seadis end korvi esiossa, haara-
tes juhtkangi ühte ja kütusevoolu kontrollimiseks mõeldud
kangi teise kätte. Seejärel lükkas ta saapaninaga müksates
roolipinni keerlema. *Le Soleil* õõtsus veidi ja suundus kerge
kaarega maa poole. Vigny kavatses dirižaabli maandada sa-
metkõite piiridesse.

Declan Broekhart jäi oma naise kõrvale. Kuigi Catherine
oli vastupidav ja äärmiselt kangekaelne, oli püssilask teda
sisemiselt vapustanud. Selline olukord kutsus aga esile lapse
varasema sünnitegevuse. Naise keha mõistis, et oli surmao-
hus, ning laps tunnetas, et parim ellujäämisvõimalus on kõ-
hust väljaspool asuvas maailmas.

Äkiline valusööst pani Catherine'i põlved nõtkuma. Naine
varises kahe käega kõhust kinni hoides kokku.

„Meie poeg on tulemas,” ahhetas ta. „Ta keeldub
ootamast.”

Vigny kukkus peaaegu oma istmelt maha. „*Mon Dieu*¹.
Madame, see on võimatu. Ma ei saa enda õhulaeval sellist

---

¹ *mon Dieu* – mu jumal (pr. k)

asja lubada. Ma ei tea isegi, kas see toob head või halba õnne. Tuleb aeronautide käsiraamatust järgi vaadata. Mind ei üllataks, kui meil tuleks sel puhul ohverdada mõni albatross.”

Vignyl oli kombeks ärevile sattudes vaimukalt vatrama hakata. Tema arvates oli vaimukus sellistes hädaolukordades vägagi sobilik. Ometigi ei takistanud see mehel tema kohuseid täitmast. Osavalt juhtis ta dirižaabli valitud maandumiskoha poole, tasakaalustades õhulekkeid kütusevoolikute sujuva jõnksatamisega.

Korvi kitsal põrandal oli Catherine ametis lapse ilmale toomisega. Naise jalg sööstis valuhoo ajel tahtmatult mehe poole. Hoobist oli aga kasu, sest see tabas abikaasat säärede ning tõi mehe nõndamoodi paanikaseisundist välja.

„Mida ma teha saan, Catherine?” küsis ta, hoides häält rahulikuna ning tooni kergena, nagu oleks maa poole langetavas õhupallis lapse sünnitamine kõige loomulikum asi maailmas.

„Hoi mind paigal,” vastas Catherine läbi kokkusurutud hammaste. „Ning sea end nii, et saaksin enda raskuse sinu vastu toetada.”

Declan tegi nii, nagu talle öeldi, hõigates üle õla Vigny suunas.

„Hoi seda kurssi. Hoi kurss kindel, mees.”

„Räägi parem Kõikvõimsaga,” vastas Vigny. „Tema käsutab tuult, mitte mina.”

Nende olukord oli isegi üpris hea. Õhupall oli küll kahjustatud, kuid püsis kindlalt koos. Broekhartid lebasid hõivatuna põrandal, üritades üht inimelu ilmale aidata.

Nad oleksid selle kõigega võib-olla isegi hakkama saanud. Vigny kujutas endale juba vaimusilmas ette, kuidas võtab esimese lonksu šampanjat, mille ta plaanis tellida otsekohe, kui jalad maapinnale jõuavad, siis aga kõlas veel kaks lastku. Mõlemad kuulid tabasid õhupallikesta ning seekord olid tagajärjed tõsisemad. Üks kihutas küll otse läbi palli nagu tema eelkäija, kuid teine riivas üht õmblust ning õhupalli küljele hakkas tekkima tõsine rebend. Hättasattunud dirižabli sisemusest tõid sisisev õhk ja gaas kuuldavale hääli, mis meenutasid viirastustekoori huilgeid.

Vigny kukkus tagasi korvi põhja, langedes Declan Broekharti laia selja vastu. Nad olid nüüd looja kätes. Kuna õhupall oli lootusetult rebenenud, ei saanud prantslane selle teekonda enam karvavõrdki juhtida. Nad langesid kiiresti maa poole, õhust tühjaks tuhisev õhupall peade kohal laperdamas.

Catherine ja Declan ei hoolinud karvavõrdki enda saatusest ning keskendusid lapse omale.

„Ma näen teda,” ütles Declan vihiseva tuule tõttu peaaegu karjudes. „Laps on peaaegu kohal, mu kallid.”

Catherine Broekhart võitles meeleheitel, mis naise mõistust varjutas, ning tõi pingutades lapse ilmale. Laps väljus häält tegemata ning ulatas kohe isa sõrme järele.

„See on poiss,” ütles mees. „Mu tugev poeg.”

Catherine ei lubanud endale minutitki, et kiirest sünnitusest toibuda. Ta kummardus ettepoole ja haaras abikaasa revääridest.

„Te ei tohi lasta tal surra, *sir*.” See oli käsklus, millele ei olnud võimalik vastu vaielda.

Vigny mähkis vastsündinule ümber oma sinise aeronautide eskaadri jaki.

„Nüüd jääb üle vaid palvetada,” ütles mees.

Declan Broekhart tõusis jalule ning hindas nende olukorra tõsidust. Korv oli nüüd juba põhimõtteliselt vabalanguses, suundudes otse ida poole Vabadussamba pea suunas. Iga vähegi tõsisem kokkupõrge tooks endaga kindlasti kaasa ka lapse surma ning mehele oli antud käsklus sellel mitte juhtuda lasta. Ent kuidas sai ta seda vältida?

Neid päästis surmast õnnelik juhus, mis andis korvis viibijatele hetkelise hingetõmbepausi. Õhupall sooritas oma viimase hingetõmbe ning sööstis Vabadussamba krooni kolmanda ja neljanda kiirevarda otsa. Õhupalli kest rebenes, tõmbus kägerasse ja kiilus kuju kiirte vahele kinni, peatades nii korvi surmava laskumise.

„Jumala nimel,” lausus Declan Broekhart vapustunult. „Me oleme päästetud.”

Korv kõikus nagu pendel, tabades iga korraga vabadussamba kuju põske. Pea vaskraamistik kõmises ning tõmbas ligi pealtvaatajaid, kes kogunesid kuju alla nagu kirikukülastajad. Catherine hoidis oma vastsündinud lapsest kõvasti

kinni, varjates teda kokkupõrgete löökide eest oma kehaga, nii hästi kui suutis. Õhupalli korvi küljes kinni hoidvad köied katkesid üksteise järel püssilaske meenutavate helide saatel.

„Õhupall ei püsi koos,” lausus Vigny. „Me oleme endiselt kahekümne jala kõrgusel maa kohal.”

Declan noogutas. „Me peame korvi kuju külge kinnitama.” Mees haaras *Le Soleil*'i ankrutest ning heitis ühe Vignyle. „Kastitäis parimat punast veini, kui heitega hakka-
ma saad.”

Vigny hindas ankru raskust. „Kui te pahaks ei pane, eelistaksin šampanjat.”

Mõlemad mehed tõstsid ankrud kõrgele ja suunasid need Vabadussamba krooni kahe viimase kiire poole. Nende siht oli kindel ja ankrud pörkasid vastu kuju metallist juukseid, hakates tagasi libisedes sädemeid lööma, kui nende metallist pinnad omavahel kokku puutusid. Mõlemad ankrud haakusid krooni külge. Declan ja Vigny libistasid köied kiiresti läbi korvi vööri- ja ahtrirõngastest, neid tugevalt kinni tõmmates.

Nad jõudsid napilt omadega valmis. Merelinnu karjatust meenutava kriiskega rebenes õhupalli kest kuju krooni küljest ning korv langes veel ühe hirmutava jardi võrra, enne kui ankrüköied pingule tõmbusid. Köied kriuksusid ja venisid, kuid pidasid vastu.

„Minu korvist on nüüd saanud häll teie lapsele,” hingeldas Vigny ning lisas siis: „Šampanjat. Kastitäis. Mida rutem, seda parem.”

Declan kükitas korvi ning sikutas prantslase varrukate, kuni ka tema madalale laskus.

„Meie kütil võib veel kuule järel olla,” ütles mees.

„Tõsi,” nõustus Victor Vigny. „Kuid ma usun, et ta on juba põgenenud. Me ei ole enam nii nähtav sihtmärk ning nüüdseks on tal kindlasti ka sandarmid sabas. Ma arvan, et tegemist oli mõne anarhistiga. Nad on hiljuti siinmail palju ähvardusi teinud.”

Vahepeal oli korvi alla kogunenud kogu Trocadéro aedades viibiv rahvas. Inimesed olid tulnud maailmalaadale, oodates eest leida vaatamängu, kuid see siin oli ju terve seiklus. Aeronautide eskaader toetas *Le Soleil*'i lõksujäänud reisijate päästmiseks pajuvitstest korvi vastu pikad redelid. Esimesena ronis alla Catherine, keda abistas sealjuures rüütellik kapten Vigny. Siis ilmus redelile uhke isa, kes hoidis süles imepärast last. Inimesed ahhetasid ja tunglesid ettepoole. Laps! Õhku tõustes polnud korvis mingit last. Tundus, nagu poleks kogu maailm kunagi varem ühtegi last näinud.

Sündinud taevas. Kujutlege vaid! Imeline laps!

Daamid ja härrasmehed nügisid häbenemata üksteist, üritades kas või silmanurgast näha selle lapse ingellikku nägu.

Vaadake, ta silmad on lahti. Tema juuksed on peaaegu valged. Kas ehk on see kõrgel õhus viibimisest?

Keegi lennutas korgi šampanjapudelilt ning üks Itaalia krahv saatis ringi käima Kuuba sigarid. Tundus, et kõik

kokkutulnud tähistasid lapse ellujäämist. Vigny haaras pudeli enda kätte ning ahmis sügavalt juua.

„Suurepärane,” ohkis mees pudelit Declan Broekhartile ulatades.

„Ta on võluv poiss. Mis tema nimeks saab?”

Broekhart naeratas, nägu meeletult rõõmus.

„Ma arvasin, et see võiks olla näiteks Engel. Ta tuli ju ometigi taevast. Ning meie perekonnanimi on flaami päritolu.”

„Ei, Declan,” lausus Catherine oma poja heledat pead paitades. „Kuigi ta on tõepoolest ingel, on tal ka minu isa laup. Tema nimeks saab Conor.”

„Conor?” ütles Declan justkui narritavalt vastu ajades. „Iiri veri sinu perest, flaami veri minu omast. See poiss on üks paras krants!”

Vigny süütas kaks sigarit ning ulatas ühe nendest uhkele isale. „Praegu pole aeg vaidlemiseks, *mon ami!*”

Declan noogutas. „Selleks pole kunagi õige aeg. Tema nimeks saab Conor. See on tugev nimi.”

Vigny koputas sõrmenukiga Vabadussamba lõuale. „Olgu tema nimeks mis tahes, see poiss on oma elu vabadusele võlgu.”

See oli päeva teine kummaline enne. Conor Broekhart maksiski tulevikus oma võla vabadusele. Esimeseks endeks oli loomulikult taevast sündimine. Võib-olla oleks poisist saanud taevapiloot isegi ilma *Le Soleil*'ita, kuid võib-olla

---

¹ *mon ami* – mu sõber (pr. k)

tärkas temas sel päeval miski. Kinnisidee taevast, mis haaras endasse Conor Broekharti ning kõikide teda ümbritsevate inimeste elu.

Juba paar päeva pärast Conori kuulsat sündi purjetasid kapten Declan Broekhart ja tema perekond Prantsusmaalt tagasi Iirimaa ranniku lähedal paiknevate pisikeste iseseisvate Saltee saarte poole.

Saltee saared olid olnud Trudeau'de perekonna võimu all alates 1171. aastast, mil Inglismaa kuningas Henry II kinkis need Raymond Trudeau'le, võimukale ja auahnele rüütli. Tegelikult oli see aga julm nali, sest Saltee saared polnud ju muud kui kaks kajakatest kubisevat kivi. Pannes Trudeau Saltee saarte valitsejaks, täitis kuningas oma lubaduse tagada rüütlile maavaldus Iirimaal, kuid samas tegi ka hästi selgeks, mis juhtub liiga auahnete rüütlitega.

Kui Raymond Trudeau kuninga kingituse vastu protesteeris, andis Henry välja kuulsa „Trudeau noomituse”.

„Te ei nõustu jumala enese poolt ametisse määratu tahetega,” olevat Henry kirjutiste järgi öelnud. „Võib-olla peab härra Trudeau end kuningast tähtsamaks. Võib-olla peab härra Trudeau end kuninglikku ametisse sobivaks. Nii saagu. Te võtate vastu Saltee saared minu õnnistusega, kuid mitte parunina. Teist saab nende saarte kuningas. Kuningas Raymond Esimene. Ma ei nõua teilt ega teie järeltulijatelt ei kümnist ega makse ning lisakingitusena võite minu õukonda

ilmudes krooni kanda. Mida iganes nendelt äärmiselt külluslikelt saartelt ka leidma juhtute, kuulub teile.”

Trudeau ei võinud selle peale teha muud kui kummardada ja tänulikult kokutada, kuid need olid kibedad tänusõnad. See oli kohutav solvang, sest Saltee saartelt polnud leida midagi peale merelindude ja nende väljaheidete. Lisaks ei kasvanud saartel peaaegu midagi soolaste merepriismete tõttu, mis mõlemad saared tõusuvee ajal üle külvasid ja mille järgi Saltee saared oma nime olid saanud.

Kuid Raymond Trudeau saatus polnud siiski nii trööstitu, kui võinuks arvata. Kui Trudeau oli sisuliselt Saltee saartele pagendatud, leidis üks tema meestest, kui parajasti kajakaid nende pesadest minema oli suitsetamas, saarelt kummalise helendava koopa. Sellesse koopasse olid liustike sulamise tagajärjel ladestunud teemandid. See polnud mitte ainult suurim teemandileiukoht, mis eales avastatud, vaid ka ainus teemandikaevandus Euroopas. Kuningas Henry oli määranud Raymond Trudeau maailma kõige väärtuslikuma maalapi valitsejaks.

Seitsesada aastat hiljem oli Trudeau'de perekond saartel endiselt võimul, hoolimata umbes tosinast inglaste, iirlaste ning koguni piraatide vallutuskatses. Kuulsad Saltee müürid pidasid vastu nii kahuritele, püssidele kui ka taraanidele ning üle ilma tuntud Saltee Täpsuskütid olid võimelised oma relvadega kas või miili kaugusel seisva piraadi bakenbarde pügama. Saltee saartel tegeldigi ainult kahe tööstusharuga – teemandid ja saarte kaitsevõime arendamine.

Saltee vangla oli pilgeni täis kõige võikamaid inimkonna põhjakihi hulka kuuluvaid mõrvaritest retse, keda Iirimaal ja Suurbritannial pakkuda oli. Vangid töötasid teemandikae-vanduses, kuni olid oma aja ära istunud või surma saanud. Enamik nendest suri. Vanglakaristus Little Salteel oli võrdväärne surmaotsusega. Saltee saared olid juba mitu sajandit paljusid inimesi rikkana hoidnud ning mitte ükski nendest rikkastest inimestest ei soovinud oma *status quo*^d1 muuta.

Sellest hoolimata olid tulemas suured muutused. Nüüd istus Saltee saarte troonil uus kuningas, ameeriklane, kuning Nicholas Esimene või – nagu teda üha rohkemates majapidamistes oldi hakatud kutsuma – Hea Kuningas Nick. Kuningas Nicholas oli võimul olnud vaevalt kuus kuud ning oli selle ajaga drastiliselt parandanud oma kolme tuhande alama elu, tühistades kõik maksud ja ehitades moodsa ära-voolusüsteemi, mis lookles läbi Great Saltee põhjapoolses osas asuva Promontory Forti nimelise linna.

Kui kuninglik jaht *Razorbill* koidikul pärast kolmepäevast merereisi Prantsusmaalt Saltee sadamasse jõudis, oli kuningas Nicholas ise alusel vastas. Tõele au andes ei meenutanud ta teisi selle ajastu kuningaid peaaegu üldse. Ta oli nooruslik, kolmekümmend seitse aastat vana mees, kes kandis jämedast nahast küttimeisrõivaid ja peadligi hoidvat mütsi. Mehe põskhabe oli hoolikalt pügatud ning juuksed sõjaväelase kombel lühikeseks lõigatud. Tema nägu oli päevitunud

---

¹ *status quo* – asjade seis (lad. k)

ja laubal olid näha vanad risti-rästi looklevad armid mehe kunagisest kokkupuutest maamiiniga. Mõni võõras võinuks arvata, et Nicholas oli kuninga metsavaht, kuid kindlasti mitte kuningas ise. Mehe olemuses polnud jälgegi kõrkusest ega üleolekust ning ta elas nii tagasihoidlikult, kui see kuninglikus palees võimalik oli. Nicholas oli teeninud Ameerika kodusõjas jalaväelasena ja õhupallipiloodina ning räägiti, et ta magavat oma kuningliku kambri aknalaual, kuna voodi olevat tema jaoks liiga pehme.

Nicholas oli uut sorti Euroopa kuningas. Ta oli inimene, kes otsustas kasutada kogu enda käsutuses olevat võimu, parandamaks inimeste elujärge nii palju kui võimalik. Hea Kuningas Nick. Declan Broekhart armastas teda nagu oma lihast venda.

Declan sidus jahi võõri tugeva sõlmega kai külge ning hüppas maale, et monarhi tervitada.

„Teie Majesteet,“ ütles mees kergelt kummardudes.

Kuningas Nicholas kummardas vastu ning andis sõbrale seejärel hoobi vastu õlga.

„Declan! Kuhu sa nii kauaks jäid? Ma kuulen siin sinu imetabasest õhus sündinud lapsest enne, kui teda isegi näha saan. Ma palvetan vaid, et ta on pärinud oma ema välimuse.”

Kui mehed kahekesi naerda kõkutasid, astus Catherine maabumistrepile, hoides oma kallihinnalist kompsu teki sisse mässituna süles.

„Catherine,” ütles Nicholas naise käest kinni võttes. „Kas sa ei peaks praegu puhkama?”

„Ma sain pardal küllalt puhata.” Catherine tõmbas pisekese Conori teki otsa poisi lõua alla. „Nüüd aga soovib teie kõige värskem alam oma kuningaga kohtuda.”

Nicholas piilus kokkumähitud riietepuntra vahele, leides üles sinna peidetud imiku näolapi. Mehes tekitas veidi ebamugavust, kui leidis lapse silmad teda teravalt uurimas.

„Ahh,” ütles ta sammu tagasi astudes. „Nii ... valvas.”

„Jah,” ütles Catherine uhkelt. „Tal on oma isa täpsusküti-silmad.”

Kuid kuningas Nicholas nägi midagi enamat.

„Võimalik. Kuid tal on ka Broekhartide lõug. Kindla peale talumatult kangekaelne. Kuid ka sinu laup, Catherine. Ehk sirgub temast teadlane nagu emastki.” Ta kõdistas pisekest Conorit lõua alt. „Meil on teadlasi vaja. Siiapoole on Ameerika ja ka Euroopa suunast teel uus maailm. Saltee saared ei püsi iseseisvana, kui meil pole maailmale midagi pakkuda, ning teemandikaevandusest Little Salteel ei jätku ometi igaveseks. Teadlased on need, keda meil vaja läheb.” Kuningas Nicholas tõmbas ratsutamiskindad kätte. „Õpeta teda hästi, Catherine.”

„Ma teen seda, Teie Majesteet.”

„Ning vii poiss paleesse ja tutvusta teda Isabellale.”

„Ma viin ta sinna pärast hommikusööki,” lubas Catherine.

Nicholas naeratas kurvvalt. „Isabella emal oleks selleks puhuks kindlasti kink valmis pandud ja pakitud. Ideaalne kink.” Kuningas seisis hetke paigal, vaikides oma surnud naist meenutades, kuid virgus siis taas. „Ning nüüd, Declan, pean ma sind kahjuks sinu naise juurest eemale tirima. Nähtavasti on mõned oopiumiga hangeldavad salakaubavedajad end Lady Walkeri koopasse sisse seadnud. Otse meie nina alla.”

„Ma kannan selle eest hoolt, Majesteet. Võib-olla soovite Catherine’i meie ruumidesse saata?”

„Kena üritus, kapten,” naeratas Nicholas käsi kokku lüües, „loodate mind ohu teelt kõrvale hoida.” Kuningas oli taas põnevil, kui temas peituv sõdur tegevust ootas. Erinevalt enamikust vanadest sõduritest ei nautinud ta inimeste tapmist. Need salakaubavedajad saadetakse Little Saltee vanglasaarele töötama, kuid neile ei tehta kinnivõtmisel viga, kui see pole just vältimatu.

„Tule nüüd, praegu on koiduvalgus ning pealekauba veel mõõn. Kurjategijatele ei meeldi hommikul vara üles ärgata, nii et me peaksime nad uinaku pealt tabama.”

Kuningas kergitas Catherine’i ees mütsi ning sammus kai suunas väikese rühma hobuste seljas ootavate Saltee ratsaväelaste poole. Tegelikult oligi see kogu Saltee ratsavägi – tosin kogenud ratsanikku Iiri täkkude seljas. Kaks hobustest olid veel ratsanikuta.

Declan tundis muret, kuna soovis oma naise juurde jääda, kuid veel rohkem kibeles ta asuda oma töö kallale.

„Ma pean minema, Catherine. Kuningas teeb endale kindlasti viga, kui üksipäini neisse koobastesse sisse tormab.”

„Mine aga, Declan. Valva tema järele. Meie saartel läheb Head Kuningas Nicki vaja.”

Kapten Broekhart suudles oma naist ja last ning järgnes kuningas Nicholasele neid ootava ratsaväe poole, kelle hobused kraapisid kail juba ärevalt kapjadega.

„Sinu isa, kangelane,” ütles Catherine pisikesele Conorile, lehvitades lapse pisikese käega Declanile järele. „Läheme nüüd koju ja seame end valmis ühe väikese printsessiga kohtumiseks. Kas sa sooviksid kohtuda ühe printsessiga, mu kangekaelne teadlane?”

Conor nohises. Tundus, et soovis küll.

ÜLIPÕNEV seiklusromaan noortele

„Airman. Taevas sündinud poiss” on põnev seiklusjutt, mis viib lugeja sada aastat ajas tagasi Euroopasse, kus kohutume Conori-nimelise poisiga. Conor on igati tavaline teismeline poiss, kui välja arvata üks tõsiasi: tema suurimaks unistuseks on avastada lendamise saladused. Iirimaa ranniku lähedal asuvas rahumeelses Saltee kuningriigis üles kasvades ei oska poiss aimatagi, kuidas tema elu ühel saatuslikul päeval muutub ...

Avastanud juhuslikult Saltee kuninga vastu plaanitava vandenõu, lavastatakse Conor süüdi riigipöördekaitses, tembeldatakse ta reeturiks ning heidetakse Little Saltee saarel asuvasse vanglasse. Conorig tuleb elus püsimiseks mängu panna kõik oma oskused. Saarelt põgenemiseks on aga ainult üks moodus: lennata. Nii mööduvadki Conori üksildased kuud vangikongi seintele lennumasinatete jooniseid kritseldades. Kuudest saavad aastad ning lõpuks peab Conor oma revolutsioonilisi kavandeid usaldama ...

Raamatu tõlkija **Joonas Orav**, 20-aastane

Algul läks mul „Airmani” lugemine pisut aeglaselt. Kui olin aga umbes veerand raamatust läbi saanud, tahtsin aina edasi ja edasi lugeda. Tahes teada, mis järgmiseks juhtub, läks üha suuremaks. Ütleme nii, et seda raamatut iseloomustab väga hästi lause “Algul ei saa vedama, pärast ei saa pidama”.

Alexander Linnamäe, 12-aastane

Olin kunagi lugenud Eoin Colferi ühe teise raamatu ingliskeelset versiooni, seega teadsin, mida oodata. Igal juhul on mul superheameel, et selle autori väga põnevat ja huvitavat seiklusraamatut saab nüüd lugeda ka eesti keeles. Lugu haaras mind oma põnevusega kohe kaasa ja ega ma saanudki seda enne käest panna, kui raamat oli läbi.

Georg Vooglaid, 13-aastane

9 789985 997826

B
PILGRIM
BOOKS
midagi hingele

WWW.PILGRIMBOOKS.EE